

Bělostné vozy mé lásky - Prachařová Vladka

Vladka: Ten spěch,
nespi, prosím tě,
mám strach, bojím se,
slyšíš, lásko.

Má lásko podobná všem láskám,
vracíš se vymíst z očí sůl,
je tma a tvůj dech zas mě laská,
zase bez obav prostřem stůl.

Petr: Zde svou píseň kola předou,
v krajině snů tak zvláště zní,
bělostné vozy závod jedou,
kopcem větším než ubrat plyn.

Spolu: Slunce do nebe se zvedá,
jak při té jízdě můžeš spát,
dav čumilů už na nás hledá
znamení značící náš pád.

Vladka: Znáš vozy snů a závratí,
stůj, slyšíš v dálce znít,
dřív než se převrátí,
chci tvoji jízdou být.

Znám tvoje prsty zběsilý,
vím, že mně budou chtít,
dál přijdeš za chvíli,
kola vadnoucí nocích zlých,
proč se zdvíhá
bůh, v nebi zní,
snem se stává.

Petr: Jak poprvé tvůj hlas mě vzruší
a jako oheň pálí pot,
ještě jsi se mnou a už tuším
semtu děsivou jak smrt.

Vladka: Ach, má lásko, netečně se tváříš
a to mně sežehne jak vích,
krajina teskne bílou září,
vím, že to nemůže být sních.

Spolu: Ještě je slyšet srdce tlukot
a ještě přes kmen něčí smích,
jen místo zvonů duní hukot
bělostných vozů na Grand Prix.

Á, á, á ...

Vladka: Lásko, nespi,
nespi, prosím tě,
nespi, prosím tě.